

РЕШЕНИЕ

№ 5430

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 16.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **567** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалби, подадени от В. В. К., [ЕГН]; и от П. С. С., [ЕГН], и двамата с адрес за призоваване: [населено място], [улица], срещу Заповед № 3-21165/08.12.2014 г., издадена от Директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, относно определяне размера и изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности от държавни служители в СДВР, с която е определено на двамата жалбоподатели да бъде изплащано допълнително месечно възнаграждение в размер на 60 на сто от сумата 140 лв. за специфични служебни дейности.

Жалбоподателите се оплакват от недействителност на издадената заповед, като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Искат обявяване нищожността на оспорената заповед. В с.з. жалбоподателите се явяват лично, представляват се от адв.Н., която поддържа депозираната жалба по изложените в същата съображения. Претендира сторените по делото разноски и адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък по чл.80 от ГПК. Представя писмено становище с подробни съображения.

Ответникът – Директорът на СДВР, не се явява, не изпраща представител. С молба от 15.07.2020 г. пълномощникът му юк.И. моли Съда да отхвърли жалбата и да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд-С. град, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните и се установява от приетите писмени доказателства, че към датата на постановяване на оспорената заповед жалбоподателите са заемали следните длъжности в СДВР, както следва: В. В. К. – разузнавач IV степен в група "Криминална полиция" на Участък "Полиция" – П. и П. С. С. – разузнавач V степен в група "Криминална полиция" на Участък "Полиция" – П. (видно от представени кадрови справки – л.32 и л.47).

На 13.11.2014 г. Началникът на 08 РУ-СДВР е отправил Предложение рег.№ 3383р-845/13.11.2014 г. до Директора на СДВР за размера на допълнителното възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности, което да получават В. В. К. и П. С. С. на основание чл.178, ал.1 ЗДВР и Заповед № Из-1887/19.07.2011 г. на Министъра на вътрешните работи. В тази заповед в т.1.1 е предвидено на служители, осъществяващи агентурно-оперативна или издирвателна дейност на територията на [населено място] се изплаща допълнително възнаграждение в размер - "до 90 на сто" (л.33).

Началникът на 08 РУ-СДВР е предложил на Директора на СДВР на инспектор В. В. К. и инспектор П. С. С. да бъде определено допълнително възнаграждение за специфични условия на труд за пряко изпълнение на агентурно-оперативна дейност от служители от група "Криминална полиция" в размер на 60 на сто от сумата от 140 лв., считано от 01.12.2014 г.

Производството по делото е приключило с постановяване на оспорената Заповед № 3-21165/08.12.2014 г., издадена на основание чл.178, ал.1, т.2 във вр.с § 26 от ПЗР от ЗМВР във вр.с т.1.1, б.А от Заповед № Из-1887/19.07.2011 г. на Министъра на вътрешните работи. Със същата е определено да бъде изплащано допълнително месечно възнаграждение за пряко изпълнение на агентурно-оперативна дейност на държавни служители от 08 РУП при СДВР, в размер на 60 на сто от сумата от 140 лв., считано от 01.12.2014 г.

В хода на съдебното производство се представиха следните писмени доказателства, представени от ответника с молба от 18.02.2020 г. (л.42) и с молба вх.№ 7180/28.02.2020 г. (л.31).

При така установената фактическа обстановка от правна страна Съдът намира следното:

Предвид направеното искане от страна на жалбоподателя за обявяване нищожността на оспорената заповед, на първо място е необходимо да се отбележи следното:

Обявяването на нищожността от Съда може да стане по два начина – когато при оспорване на административен акт, в законово определения срок, Съдът констатира, че актът е нищожен, и при изрично сезиране на съда с искане за прогласяване на нищожност - безсрочно по реда на чл.149 ал.5 АПК. В двата случая за оспорването е необходимо да е налице правен интерес на оспорващия, като настоящия казус попада във втората посочена хипотеза.

Правен интерес за оспорващия в по-широк смисъл, ще е налице, когато с оглед правната сигурност и силата на присъдено нещо, каквато съдебният акт несъмнено има – се прогласи *erga omnes* какви са правните последици, респ. липсата на такива, от евентуална нищожност. Интересът на оспорващия е мотивиран и имплицитно свързан с правото му да може да изисква от всички участници в правния оборот да се съобразят с правноустановеното в съответно съдебно решение.

Такъв интерес за оспорващия е налице, ако без това оспорване не би могъл да защити своите права и законни интереси, ако искането за прогласяване на нищожност е абсолютно необходим и единствен процесуален способ за правната му защита с оглед избягване на неблагоприятни правни последици. С други думи, правният интерес от обявяването на нищожността се състои в промяна в правното положение на заинтересуваните, което настъпва в резултат от обявяването на нищожността.

Процесуалноправният интерес е инструментът за защита на засегнатите права и интереси, представляващи същността на материалноправния интерес, и съотношението е като средство към цел. Това е причината за изискването, той да е налице към момента на оспорването - подаване на жалбата или искането за обявяване на нищожност. Процесуалноправният интерес е положителна процесуална предпоставка, от категорията на абсолютните. Той трябва да е личен – никой не може от свое име да търси съдебна защита на чужди права. Трябва да е и пряк, и непосредствен. Пряко засягане е налице, когато със самия акт могат да бъдат засегнати или са засегнати права и законни интереси, регламентирани от материалното право, т.е. се изменят, отменят или ограничават права, или административният акт създава права на трето лице, с което уврежда оспорващия или за които той поражда задължения. Съдебният процес е пътят за осъществяването на материалното право и в тази връзка не би могло да бъде отказано на правоимащия да поиска от Съда да прогласи нищожността на акт, който го уврежда или би го увредил, особено след като законодателят не обвързва обявяването на нищожността на административен акт със срок.

Необходимо е да се има предвид същественото уточнение, че не съществува правен интерес от искане за прогласяване на нищожност на административен акт, ако Съдът вече се е произнесъл относно неговата законосъобразност, защото с оглед служебното начало той е длъжен при осъществяването на контрола за законосъобразност да следи и за нищожност и ако установи такава, да я прогласи съобразно чл.168, ал.2 АПК. Влезният в сила съдебен акт преклудира и правото по чл.149, ал.5 АПК да се иска обявяването на нищожност без ограничение във времето.

Във всички случаи, при оспорване на административните актове с искане за прогласяване на нищожност, трябва да се докаже пред Съда, че е налице засягане или предстоящо засягане на права или законни интереси. В тази връзка следва да се има предвид Решение № 5 от 17.04.2007 г. по к.д. № 11/2006 г., съгласно което "Прогресивният характер на легитимацията е възможност да се обжалват административните актове не само когато са налице пряко нарушени права, но и при предстоящо засягане на права". Правният интерес следва да е правомерен, личен и обоснован, както и да е налице към момента на предявяване на претенцията пред Съда. Преценката в тази насока е в правомощията на Съда за всеки конкретен казус и по отношение на всеки един от оспорващите.

В настоящия казус, безспорно такъв интерес е на лице по отношение на В. В. К. и П. С. С., поради което искането е допустимо.

Съобразно чл.146 АПК Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на издадения административен акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма и спазени ли са процесуалните и материалноправните изисквания.

Към датата на издаване на оспорената заповед, както се посочи с оглед действащата към този момент редакция (ДВ, бр.53/2014 г.), законодателят е определил, че размерът

на допълнителните възнаграждения по ал. 1 и по чл. 178, ал. 1, т. 2 и т. 5, условията и редът за тяхното изплащане се определят със заповед на министъра на вътрешните работи.

Нормата на чл.179, ал.1 ЗМВР предвижда, че на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение. Размерът на допълнителните възнаграждения по чл.179, ал.1 и по чл.178, ал.1, т.2 и т.5 ЗМВР, условията и редът за тяхното изплащане се определят със заповед на министъра на вътрешните работи (в приложимите редакции към издаване на заповедта, чл.179, ал.2 ЗМВР).

Според чл.178, ал.1, т.2 и т.5 ЗМВР към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за изпълнение на специфични служебни дейности (т.2) и за постигнати резултати в служебната дейност (т.5).

Приложимата материалноправна разпоредба на чл.179, ал.2 ЗМВР оправомощава единствено Министъра на вътрешните работи да определя размера на допълнителните възнаграждения по чл.178, ал.1, т.2 ЗМВР. В т

Независимо че при издаване на заповедта административният орган се е позовал на оправомощаване от Министъра на вътрешните работи със Заповед № Из-1887/19.07.2011 г., с оглед императивната разпоредба на чл.179, ал.2 ЗМВР, която предоставя компетентност единствено на министъра да определя размера на допълнителните възнаграждения, следва да се приеме, че Директорът на СДВР не е компетентен да определя размера на тези възнаграждения, респ. да издава заповеди от вида на процесната. Според Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ОС на съдиите от ВАС по тълкувателно дело № 4/2002 г., в някои случаи нормативни актове предвиждат възможност компетентният орган да делегира на други, подчинени нему органи, да упражняват предоставените му правомощия като възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму (в този смисъл Решение № 8344/20.06.2018 г., постановено по адм. дело № 11580/2017 г. по описа на ВАС). В случая възможност за делегиране не е предвидена.

Предвид изложеното дотук Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган. Така констатираният порок е толкова съществен, че заповедта не е годна да породи правно действие и обосновава извод за нейната нищожност. Ето защо доводите за противоречие на заповедта с материалния закон не следва да се обсъждат, а Съдът дължи прогласяване на нищожността ѝ.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК в полза на жалбоподателя В. В. К. следва да се присъдят направените по делото разноски в общ размер на 310 лв., включващи заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на минимума – 300 лв., и държавна такса в размер на по 10 лв. В същия размер следва да се присъдят разноски и на жалбоподателя П. С. С.. Ответникът е отправил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, което Съдът намира за неоснователно, тъй като заплатеният от всеки един от двамата жалбоподатели адвокатски хонорар е под минималния размер съгласно нормата на чл.8, ал.2, т.3 от

Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – за дела по ЗМВР без определен материален интерес, дължимото възнаграждение за един адвокат е 400 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-С. град,

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед рег. № 3-21165/08.12.2014 г., издадена от Директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, с която са определени размери на допълнителни възнаграждения за специфични служебни дейности на държавните служители в СДВР.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на В. В. К., ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 310 лв. (триста и десет лева).

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на П. С. С., [ЕГН], разноски по делото в размер на 310 лв. (триста и десет лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му до страните.

СЪДИЯ: